

Overweging zondag 19 maart 2017

Jaar A, 3e zondag in de Veertigdagentijd, "Dorst naar menswaardig leven", H. Jozef

Lezingen: Ex.17,3-7 – Psalm 95 – Rom. 5,1-2.5-8 – Joh. 4,5-42

Vertrouwen is deze zondag een centraal thema. In het verhaal uit Exodus horen we hoe het volk mort en twist en twijfelt of God nu echt wel bij hen was, want ze gingen door de woestijn en hadden vreselijke dorst. Ze hadden het gevoel dat God hen in de steek had gelaten. Tot God zich kenbaar maakte in het water dat uit de rots vloeide. Dit levende water bleef bij het volk Israël tot ze de gehele woestijn waren doorgetrokken. Ondanks de twijfel, de verwijten en de verbittering, openbaarde God zich aan Zijn volk en bleef zijn volk trouw. Dat volk, dat zijn wij. Het is soms moeilijk te geloven dat God ook bij ons is in moeilijke tijden. Want ook wij gaan door woestijnen.

We kunnen bidden en vloeken en smeken God laat ons niet los. Hij trekt ons door de woestijn, Hij heeft geduld met ons. Hij geeft ons **hoop, hij blijft ons trouw**. Op het minst voor de hand liggende ogenblik, op een plek waar we Hem juist niet meer verwachten, daar is Hij om ons te voeden, te laven, te troosten, ons hoop te geven. Hij is in de woestijn, Hij ontspringt uit een rots, Hij splijt de zee en geeft ons grond onder de voeten. God draagt ons. Door alle moeilijkheden heen.

Als wij het niet meer zien zitten, als we van een ander volk zijn zoals de Samaritanen, miskend, onwelkom, misschien wel uitgestoten uit de gemeenschap, ja, zelfs dan, misschien wel juist dan! Juist dan ziet God naar ons om. Dan komt Hij bij ons zitten.

Als wij op het middaguur, wanneer er niemand is om ons schaduw te geven en de zon onbarmhartig op ons brandt, in het heetste uur van ons leven... als we dan gaan zitten, bij de pakken neer, en zoeken naar water, omdat we dorst hebben... dan is er niets en niemand anders, niets en niemand beters om ons tot te richten dan Jezus. Hij ziet naar ons om. Hij spreekt ons aan. Hij heeft geduld. Hij verwijt ons niets. Hij neemt de tijd.

In onze moeilijkste momenten is God daar en geeft ons hoop. We hoeven alleen maar tijd voor Hem te maken. Die Samaritaanse vrouw was niet bang voor Jezus, liep niet voor hem weg, en Hij niet voor haar. Hij accepteerde haar zoals zij was. Zij bood hem gewoon water aan, en Hij haar levend water. Hij geeft leven door zijn liefde en geduld en troost, met zijn aandacht en zijn onverwachte aanwezigheid. Die put waarin wij denken te zitten, blijkt juist de Bron te zijn. Die plek om God te vinden is niet zoals de Samaritanen dachten op de berg, maar hier, beneden, bij de put.

Durven – dorsten - wij te blijven? Dorsten wij – verlangen wij – genoeg naar Hem?

De Samaritaanse vrouw vertelde meteen iedereen over Hem. Zij werd zijn eerste missionaris. Zij zaaide zijn woord meteen verder. Jezus' woorden vonden een

voedingsbodem. Mensen gingen de berg af om naar Hem te luisteren. De bron die Jezus is, maakt dorre grond weer vruchtbaar. Jezus zegt tegen zijn leerlingen dat hij de wil wil doen van Hem die Hem gezonden heeft. Als wij ons door Zijn woorden en zijn liefde laten laven, dan stillen we daarmee Zijn honger. Hij wil ons immers redden. Wij moeten ook van onze berg af, onze hoogmoed verlaten, niet denken dat wij het beter weten. Wij hebben Hem nodig.

Jezus geeft zich dus op zijn beurt helemaal aan ons. Wij mogen ons door Hem laten voeden. Wij mogen ons met Hem voeden. Dat is Pasen. Gevoed en gelaafd door Jezus zijn wij sterk en kunnen we ons morren en onze verbittering van ons af kunnen leggen. Dan rolt de steen weg van ons hart, van de put, en staan we weer open voor Gods woord. Dan slijt de rots en stroomt het weer. Dan worden we weer vruchtbaar en kunnen we weer bloeien. Dan kunnen wij weer opstaan. Dan is het Jezus in ons die opstaat. Dan zijn wij een zegen voor elkaar. Dan is er weer plaats voor een menswaardig leven.

Morgen, 20 maart, is het de Internationale Dag van het Geluk. Een goede dag om stil te staan bij de vraag wat echt geluk eigenlijk is. Echt geluk is beseffen dat Jezus onze bron is en dat wij bron moeten zijn voor elkaar. En dat dat alleen maar kan als wij de steen voor ons hart kunnen wegrollen. Dan kunnen wij bij dat water: dat levende water immers, dat stroomt dan uit de rots! Het staat niet stil. Wij ontvangen het met onze doop en wij krijgen daarmee de opdracht dit door te geven. Opdat wij allemaal elkaar een menswaardig leven gunnen. Opdat wij leven! Laat ons levend water voor elkaar zijn. Dan hebben wij geen Internationale Dag van het Geluk meer nodig.

Amen.

Vandaag is het 19 maart, de dag van St. Jozef. Jozef, de man van Maria, de voedstervader van Jezus. Een man die nederig op de achtergrond bleef, en een hoeksteen was van het gezin, een man op wie Maria kon bouwen. Jozef, die net als Maria 'ja' zei tegen God, toen die Hem vroeg Zijn wil te doen. Een man die vertrouwde op Gods woord. Hij was een bron van liefde voor zijn gezin.